

ÖMER SEVİNÇGÜL

Kalbimin Sesini Dinle!

~ UNUTULMAZ HİKAYELER KİTABI ~

CARPE
DIEM

Kalbinin Sesini Dinle

Unutulmaz Hikâyeler Kitabı

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 158
Genç Kurgu / Hikâye
1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2011
7. Baskı, İstanbul, Nisan 2019
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN:

ISBN: 978-605-144-100-9

9 786051 441009

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
instagram/carpediemkitap
facebook.com/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İçindekiler

Seher Kuşları.....	13
Kafadar.....	17
Partal Ayakkabı.....	26
Bozaran Palto.....	30
Talebenin Talebi.....	35
Öğretmen.....	39
İkileme.....	44
Tahsin Abi.....	50
Bebek.....	55
Saliha.....	58
Gece ve Ses.....	69
İssız Sokak.....	71
İspirto.....	77
Marangoz.....	80
Gül Yüzlü.....	86
Pardösü.....	89

İçindekiler

Gözlerim Pınar.....	95
Gizli Dert.....	99
Dolmuş.....	103
Şadırvan.....	109
Mapusane.....	112
Saat.....	114
Hasret.....	120
Hocanın Sırrı.....	124
Patron ve Sanatkâr.....	127
İnce Çizgi.....	133
Kar Tanesi.....	138
Sitem.....	140
Katil.....	144
Son Yaprak.....	149
Kanal.....	154

*Gece yarısı... Dışarısı karanlık... Pencereden, tavan-
dan sesler geliyor... Biteviye yağın yağmurun tıptırtısı...
Rüzgârın alçalıp yükselen uğultusu... Sallanan ağaçla-
rın hışırtısı... Rüzgâr yay, ağaçlar keman...*

*Bir çatı altında olmanın huzuru... Yurdunu yuvasını
terk etmek zorunda kalmış insancıkları düşünmenin
hüznü... Yalnızlık...*

*Belirip kaybolan girift duygular... Gurbet... Firkat...
Nedamet... Umut... Fani olmanın yürek sızısı... Bekaya
inanmanın tesellisi...*

*İçimde çocukluk yıllarımdan kalma bir türkü sesi...
“Geceler yârim oldu, ağlamak kârım oldu...”*

*Devamını unutmuşum... Babam severdi bu türkü-
yü... Artık ben de seviyorum...*

Seher Kuşları

Ocakta biriken közü görünce kilere gittim, iki patates alıp geldim, közün içine gömdüm.

Piştikten sonra kabuklarını soyacak, tuzlayacak, afiyetle yiyecektim.

Ben patatesler pişti mi diye arada bir közü karıştırırken elinde çamaşır sepetiyle annem geldi.

“Bizim Şaban evlenmiş. Yeni karısı Alman imiş. Bir de çocukları olmuş. Kadının güzel bir evi varmış. Yakında tatile geleceklermiş” dedi.

Şaban Amca annemin kuzeniydi. Yüzünü hayal meyal hatırlıyordum. Uzun süredir haber alamıyorduk kendisinden.

Bu havadisin üzerinden takriben iki ay geçtikten sonra geldi. Hanımı ve çocuğu da yanındaydı.

Alman karısı dilimizi hiç bilmiyor, kim ne söylese gülümseyerek bakıyordu.

Bizim eve konuk oldular. Annem nesi varsa döktü ortaya. Bakkaldan veresiye yiyecekler bile aldı.

İki tane çikolata getirmişlerdi, biri anneme, biri bana. O güne dek çikolata nedir, nasıldır bilmezdim.

En lüks yiyecek tahta misali sert bisküvilerdi o yıllarda, o da herkese nasip olmazdı. Bir de lokum.

Bir lokumu iki bisküvinin arasına koyar, yeni bir yiyecek türü üretirdim. Şimdiki kaymaklı bisküvilerin atasıydı bir bakıma.

Neyse... İşte bu akrabamız annemden evlerine gelmesini istedi, damdan düşer gibi, aniden.

“Karı koca çalışıyoruz. Kızımızı kimseye güvenemiyoruz. Evimiz küçük bir kasabada. Üç aylık vize alalım, gel bize. Ne zaman istersen dönersin. Vallahi çok zor durumdayız” dedi.

Annem mazeretler ileri sürdü gitmemek için. Bir başka şehre bile yolu düşmemişti.

‘Ecnebi’ bir memlekete gitmek ahirete gitmekten daha zor geliyordu ona.

Beni bahane etti. “Yalnız kalacak çocuk. Yemekti, çamaşırdı, ne yapar sonra?” dedi.

“Delikanlı oldu artık, kendi başının çaresine bakar. Hem ben para gönderirim ona” dedi akrabamız.

Annem ne mazeret ileri sürdüyse bir çıkış yolu buldu. Israra dayanamadı annem, ister istemez “Peki” dedi.

Sonra çok pişman oldu ama sözünden dönemedi. İşlemlerini yaptırdılar. Üç ay sonra dönmek üzere gitti.

Daha bir ay bile geçmemişti ki akrabamızdan bir mektup aldım.

“Annen gurbete dayanamadı, geliyor, karşıla” diyordu kısaca.

Altında tarihi, günü, saati, yeri yazılıydı. Biraz da para göndermişti gidebilmem için.

Gittim, bekledim, geldi annem. Biraz zayıflamıştı. Yüzü solgundu. Sarıldı bana, öpmeye doyamadı.

Gerisini ondan dinledim...

Kırsal alanda bir kasabadaymış ev. Çevresinde pek az aile varmış.

Gerçi güzelmiş evler, etrafları çimenlik, güllük. Lakin kimse sormazmış kimsenin halini.

Dil bilmiyor ya fukara anam, kendi kendine konuşur olmuş. Şaban Amca gelecek de onunla iki kelam edecek.

Mahalledeki çocuklar da Almanca konuşuyorlarmış elbette. Buna hayret ediyormuş anam.

“Parmak kadar çocuklar bile nasıl da konuşuyorlar yavrum, bir görsen!” diye hayretini belirtiyor.

“Elbette konuşacaklar anacığım. O çocuklar da Alman” diyorum.

Yine de anlamakta zorluk çekiyor. O az konuşan annem susmak bilmiyor yol boyunca.

“Dayanamadım. Yalvardım. Şaban beni gönder, dedim. Baktı her gün ağlıyorum. Peki, dedi.”

Bir ara sustu, otobüsün camından memleketini seyretti. “Biliyor musun oğlum, ezan okumuyor onlar” dedi.

“Onlar Hıristiyan anacığım, okumazlar” dedim.

“Varır varmaz beni bir endişedir aldı. Ben nasıl bilirim hangi namaz ne zaman kılınacak. Okumam yazmam da yok ki takvime bakıp bileyim. Hele de sabah namazı. Nasıl uyanırım ben? Bak neler oldu... Gündüz namazlarını gölgeye bakarak tahmin edip kıldım. Akşam her yerde akşam, güneşin batışından belli. Yatsı dersin, biraz geç kıldım sağlam olsun diye. Tek derdim sabah uyanmaktı. Ezanı duyar da uyanırım ya, alışmışım.”

Söz buraya gelince gözleri yaşardı anamın, bürgüsüyle kuruladı ıslanan yüzünü.

“Allah’ın işine bak, her seher iki kuş gelip pencere-min yanındaki ağaca kondular. Şakıyıp durdular ezan okur gibi. Her sabah uyandırdılar beni. Allah orada da yardım etti bana. Anladım ki Allah her yerde. Ve de kulunu sahipsiz bırakmıyor...”

~ Kafadar ~

Lisede başlamıştı sorgulamalarım. Kendimi geliştirmek, bilgimi artırmak, ufkumu genişletmek için var gücümle okuyor ve yazıyordum.

Düşüncelerimi, duygularımı, izlenimlerimi yazarken önemli bir sorunla karşılaştım. Kendimi yeteri kadar ifade edemiyordum.

Bunun üzerine dilimi, kelime haznemi, anlatım biçimimi geliştirmek için edebiyattan yardım almaya karar verdim.

Her gün iki saatimi dili güzel kullanan romancıların, hikâyecilerin, şairlerin kitaplarını okumaya ayırıyordum. Yeni bir menfez bulmuştum âdeta. Günlük olayların baskısıyla daralan ruhum kitap penceresinden nefes alıyordu.

Böylece, felsefe merakımın yanına dil, anlatım, retorik ve benzeri alanlar da eklendi.

Usta yazarlar, günlük dildeki kelimeleri kullanıyorlardı ama onları hayal dünyalarındaki bir forma göre ustaca diziyor, içine duygu üflüyor, kalbe dokunan, ruhu ürperten özgün metinler oluşturuyorlardı.

Felsefe kitapları gibi gerçek edebi eserler de insanı ve evreni yorumlama çabasının ürünleriydiler ama başka biçimde. Yazarlar, karakterler oluşturarak, kurgu yaparak söylüyorlardı düşüncelerini. Soyut fikirleri somuta indiriyorlardı bir bakıma.

Edindiğim yeni bilgiler beni daha derin düşünmeye zorluyordu. Ben kimim, nereden geldim, nereye gidiyorum, niçin varım gibi sorularıma ikna edici cevaplar arıyordum.

Bu aşamada yeni bir ihtiyacım daha ortaya çıktı. Beni dinleyecek, anlayacak birileriyle konuşmak istiyordum. Düşüncelerimi paylaşabilmeliydim. Etrafımda soruları olan, kitap okuyan insanlar olmalıydı.

Uzun süren aramalardan sonra kafa dengi üç arkadaş buldum. Orhan, Bülent ve Selim. Okuyan, düşünen, yazan insanlardı. Her fırsatta bir araya geliyor, sohbet ediyorduk. Konuşmalarımız bazen sabaha dek sürüyordu.

Bir takım oluşturduk ve adını ‘Kafadarlar’ koyduk. Her hafta birimizin evinde toplanmaya, çay eşliğinde felsefi meseleleri konuşmaya, tartışmaya karar verdik.

Belirledięimiz bir konu hakkında herkes hafta boyunca kitap okuyor, dūřunuyor, fikirler üretiyordu. Bir araya gelince enine boyuna konuřuyorduk.

Bir akřam edebiyatla felsefe arasındaki iliřkiyi konuřuyorduk. Bülent dūřncelerini aıkladıyordu.

Selim “Sana katılmıyorum” diyerek sözünü kesti, bir kitapta okuduklarını anlatmaya başladı.

Bülent kızdı. “Sen önce dinlemeyi öğren!” dedi.

Tartışma büyüdü. Birbirlerine incitici laflar söylediler. Orhan ve ben araya girdik. İşi tatlıya bağladık.

Orhan bir öneri getirdi. “Her toplantımızda birimiz oturumu yönetsin. Sırasıyla söz versin. Konuşan kişinin sözü kesilmesin” dedi. Bu fikri hepimiz kabul ettik.

Daha sonra bu tatsız tartışma üzerinde epeyce kafa yordum. Sebeplerini anlamaya çalıştım. İki temel sebep buldum.

Biri, sabırsızlıktı. İkinçisi, saygısızlıktı. Konuşanı sonuna kadar dinlemek, anlamak gerekiyordu. İnsana saygının bir gereğiydi bu.

Defterime řu notu yazdım: “Muhababını iyice dinlemeden, meramını tam anlamadan konuşma.”

Bir yandan elime geçen kitapları okurken bir yandan da sürekli yazıyordum. Denemelerim, öykülerim günden güne artıyordu.

Bunları yayımlama imkânı bulamıyordum. Öbür arkadaşlarım da benim gibiydiler. İnternet yoktu o zamanlar. Tek mecra basılı yayın organlarıydı.

Haftalık toplantılarımızdan birindeydik. Selim bir fikir attı ortaya. “Bir dergi çıkaralım ve yazılarımızı yayımlayalım” dedi.

Orhan “Hangi parayla?” dedi ve güldü.

Onlar olurdu, olmazdı diye tartışırken benim aklıma başka bir fikir geldi.

“Yerel gazetelerden birine gidelim. Bir sayfa hazırlamayı teklif edelim. Emeğimize karşılık para istemediğimizi söylersek kabul edebilirler” dedim.

Bülent beni destekledi. Selim bir şey söylemedi. Orhan “Bir teklif götürmenin kimseye zararı olmaz, şansımızı deneyelim” diyerek son noktayı koydu.

Bulduğumuz küçük şehirde iki tane gazete çıkıyordu. İkisini de inceledik. Kültürel konulara daha çok yer veren gazeteye gittik.

İki katlı ufak bir binaydı burası. Giriş katında eski bir matbaa makinesi ve alet edevat vardı. Üst kat ofis olarak kullanılıyordu. Sahibi Turan isimli, ak saçlı bir adamdı.

Ziyaretimizin sebebini anlattık. Bizi dikkatle dinledi. Çay ikram etti. Masasının arkasında küçük bir tüp vardı, orada kendisi demliyordu çayı. Tadı güzeldi.

Bir saate yakın kendinden söz etti. “Bir hikmet sev-
dalısıyım ben. Felsefe ‘hikmeti seven’ demekse bana
da filozof denebilir. Sürekli okuyor, düşünüyorum.
Felsefi yazılar yazıyorum. İleride kitap olarak da neş-
redeceğim” diyordu.

Turan Bey ilginç bir adamdı. Hayatını merak ediyor,
hakkında daha çok bilgi edinmek istiyordum. “Gaze-
teciliğe nasıl başladınız?” diye sordum.

“Bu gazeteyi babam çıkartırdı, ben de tatillerde
yardım ederdim. Babamın ani ölümü üzerine okulu
bırakıp tezgâha geçtim. Kız kardeşlerimin ve annemin
yanında olmalıydım. Böylece yıllar geçti. Kız kardeşle-
rim evlenip gittiler. Biz annemle baş başa kaldık. Yedi
sene önce annem de öldü. Büsbütün yalnız kaldım.
Uygun birini bulup evlenemedim de. Nasip diyelim.
Yaşım ilerledi. Ben de kendimi kitaba, tefekküre, neş-
riyata adadım. Sürekli kitap okurum. İlmin yaşı yok.
Yazmak en büyük zevkimdir.”

Gazetede iki köşesi vardı. Birinde politika yazıları
yazıyor, öbürünü denemelerine ayırıyordu. Hemen her
konuda fikirleri vardı ve bunları büyük bir özgüvenle
kaleme alıyordu.

Kütüphanesindeki kitaplara dikkatle baktığımı gö-
rünce “En az beş katı kitap da evimde var. İstersen
yararlanabilirsin” dedi. Teşekkür ettim.